

Papp Tibor versei

Nem a mi feladatunk nyilvánosságot biztosítani tehetséges fiatalok első irodalmi próbálkozásainak; ott vannak erre irodalmi közleményeink, az új megyei lapok, legfőképpen pedig az *Iffjúmunkás*, melyek külön-külön és együttesen egyre jobban betöltik hivatásukat. Ha most mégis az indításra vállalkozunk, annak oka egyrészt az illusztrálás: íme, a megújuló, ki nem apadó forrás, amely ilyen tehetségeket hozhat felszínre, mint ez az ifjú zenetanár. Másrészt viszont — és ez már kétségbevonhatatlan Korunk-feladat — Papp Tibor verseit érvnek szántuk a meglepően heves „beat“-vitában. Papp Tibor életérzése jellegzetesen a hatvanas évek ifjúságáé, s kifejezésmódja is közel áll a „beat“-nek nevezett irodalmi irányzathoz. De nem érezzük másodlagosnak ezeket a megnyilatkozásokat; nemcsak őszinteségük kétségbevonhatatlan, hanem a tudatosan humanista alapállás is: „üvölt“ az embertelenségre, de szól az egyes emberhez, aki saját sorsának irányítójává kell hogy váljék — és hisz a jövőben, hisz az emberben, hisz önmagában.

K. L.

Goblen

Egy sötét folyadékban úsztam, napok óta —

S a felrobbant csillag-madarak

Elöttem pörögtek, majd elolvadtak.

Így mutattak utat.

Egyszer egy fehér sziklához értem,

S elkezdtem felfelé mászni.

Növénytelen, fehér volt, mint a csont

Hol nedves, mint a rothadó gúnya.

Éveken keresztül másztam rajta,

Mint egy nyű, egy faóriásra.

Mikor már hajam az eget verte,

S a sok csillagot elhasználtam tűzijátéknak,

A koponya, barlang szemeibe ordítottam:

— Hé! megmásztam a történelmet! Hé drusza!

— Hah, hah — szólt a gúnyos visszhang,

S száraz bőrként a sziklára tapadtam.

Temetik a halottak az élőket

Szaggasd meg ruháidat

S add ide szíved!

Mégsem.

Urnádat majd párnám alá teszem!

Mégsem.

Melleidet hó-érintéssel arcomhoz szorítom

Pedig varjúimat szárított szemekkel etetem

Szelíden, lassan vetkőzz,

Sokáig akarlak nézni, mint a követ a szobrász,

Amiből majd sima bőru testet farag.

Gázálcot feltenni!

*Mindenki száraz halott lesz, kít az utcán meglocsolnak iperittel!
Szabad locsolni? — bombákból szakad s repül a visitás
S a hajak húsvétkor gázkamrák lesznek.
Akarlak és vetközz.
Csípődbe égetem ajkaimmal a 966966. számot!
S fejtetőmbe szeget vernek . . .
Belém akasztják sárga hullámat száradni.
Testem a csípésektől felszakad,
S alsónadrágban az utcákra rohanok:
— Engedjete be, emberek! szeretem azt, ki engem nem szeret!
— Vidd hulládat! nem látod, hogy a gamma-sugarak
Kilövellőzték tested, és sziluett maradtál. Atlátunk rajtad!
Fejem egy kanálisra gurul:
— Engedjete be, emberek! szeretem azt, ki engem nem szeret!
S a falakon penészfolt leszek.
Szeretem a kezedet, combodat,
Ajkaidba harapom a piros nedveket,
ne takarj be hajaddal! nem látod?
Az úrhajósok teste feszül a végtelenbe
Gázálcot feltenni!
S a csészealjakon szétloccsan a pikkelyes sereg.
Heil Hitler! Megbomlok a Reichstag lángjaiban.
Csontjaimmal szétverem a hosszúhajú beateket!
Reszkető idegekkel emelkedik, ereszkedik
Bájjaidon kékeres kezem,
Szisszenéseid léket vágnak a fejeken,
Én benézek rajtuk . . . segítetek,
Ráng a sok csónak, s benne a halottak élni szeretnének.
Szádra tapasztom kezem,
S újra beolvasztalak ruháidba.
Lyukas poharakból leiszom magam,
S egy templomlépcsőre ülök, várom a nyitást,
Mert a főpaptól egy remek krimit kapok, és gyónni akarok.
Egy fekete konflis elhalad egy jaguár után VIII. Henrikkel,
A kocsi után kötött Erzsébet királyné cafatokban vérzik,
mégis vágy után kiáltozik!
S egy svábbbogár felfeszíti a templomajtókat.
Álcot feltenni!
Dögszag fetreng a sok piától a városokon,
A körmenet végigcsúszik, mint egy giliszta, a városokon,
A baldachin alól megáldja a pap
A kanálisokból csodálkozó patkányokat.
S a baldachin után siratja a sok csörgő csontváz
A feltámadást!
Vetközz. Nézni akarlak,
Ajkaidba nőni, és melleid takarják bolond szemeim,
Füleimbe dugd hajad. Ne halljam,
Hogy temetik a halottak az élőket.
Nagyon szeretlek és nagyon szeress!*